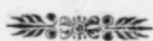

Berlingske politiske og Annoncements - Tidende.

Udgivet og forlagt ved Brodrene Berling; redigeret af Archiater Schönberg.

N° 58.

Torsdagen den 9de Marts.

1857.

Bulletin.

Sans Majestæt Kongen har havt en god Nat, Søsten er mindre vedvarende og Kræfterne ere bedre.

Kongens Palais, den 9de Marts 1837.

C. Senger.

Udenlandske Efterretninger.

Frankrig.

Paris, den 27de Februar. — Efter levende Discussioner over Nationalgarde-Lovens enkelte Artikler, antog Deputerede-Kammeret i Mødet den 24de de første Paragrapher i følgende Skikkelse: „Enhver Frankmand, hvem Loven af 22de Marts 1831 kalder til Tjeneste i Nationalgarden (med saa Undtagelser, alle Mandfolk fra det 20de til det 60de Aar), og som har sin Resident (Logis) i en af Seine-Departementets Communer, er forpligtet til Tjeneste i sin Residentes Commune, om han end i et andet Departement skulde være indskrevet i Nationalgarde-Registret. Alle de Tjenesteplichtige, der endnu ikke staae antegnede i Nationalgarde-Registrene for Seine-Departementet, tilholdes, selv at besørge deres Indskrivning. Hvo der forsømmer saadant, behandles som en Gjenstridig og stilles for Disciplinar-Retten, der har at domme ham til Fængselsstraf fra fem Dage til en Maaned. Pligten at lade sig indskrives maa, under Forsald til den ommeldte Straf, opfyldes inden tvende Maaneders Forløb, fra nærværende Lovs Promulgation af at regne, hvis nemlig Forpligtelsen til at tjene allerede er indtraadt, og naar den først senere indtræder, da inden tvende Maaneders Forløb efterat saadant er skeet. Ved Omflytning fra en Commune til en anden, eller fra et Arrondissement til et andet, maa den samme Pligt, under Forsald til samme Straf, opfyldes. Undtagne fra denne Forpligtelse ere kun de, der paa Grund af deres Embeds-Stilling ere lovmæssigt fritagne, men ikke de, der ere ujenstidige eller formene at være det.“

„Moniteuren“ af 24de indeholder en vidtloftig Ordonnans, i hvis Motiver udvikles, at visse tidligere Love, fra 1660, 1666, 1728, 1806 og 1810, regne Kommepistoler til de forbudne hemmelige Vaaben, hvis Hænderhavere, Sælgere og Fabrikkanter, i Overensstemmelse med Loven af 24de Maj 1834, blive at belægges med Fenge- og Fængselsstraffe. Da Cassations-Retten gjentagne Gange ikke under hine Love har indbefattet Kommepistolerne, erklærer nu Ordonnansen, at disse virkelig henhøre til den forbudne Klasse af Vaaben. Hvo der bær en Kommepistol hos sig, skal derfor belægges med Fængselsstraf fra ser Dage til ser Maaned, og med Pengesbøder fra 16 til 500 Franker.

Tydskland.

Frankfort, den 23de Februar. — Man taler her om vort Linie-Militairs Afsløsning ved et, til sammes Antal svarende bayersk Contingent, der skal besørge Tjenesten i Staden, medens de østerrigske og preussiske Contingenter skulle forblive i deres hidtidige Stilling. I dette Tilfælde skal vort Linie-Militair forlægges til Landau i Besætning.

Mangehaande Nygter have atter været i Omloeb om de undvagne Studenteres Opholdssted. I denne Anledning har man for nogle Dage siden affendt en Embedsmand til Frankrig, for at faae Visshed, om Flygtningene opholde sig der eller ej. — De Grunde, der talte for en Forandring af Politi-Directoriets Personale, synes nu hævede, og Senator Dr. Müller beholder sin Post som Politi-Chef.

Ifølge Efterretninger fra Arenenberg ligger Hertugininden af St. Leu farlig syg.

Tyrkiet.

Constantinopel, den 2den Februar. — I „Tefwimi Bekaji“ læser man: „Følgende sine ophøjede Førfædres Exempel, og bejælet af den varmeste Zver for Religionens Bedste, befaler H. Højhed Sultanen, at alle de Bygninger i de tvende hellige Stæder (Mecca og Medina), der trænge til Reparation, skulle sættes istand. Han lader forfærdige nye og pragtfulde Tempel-Forchæng, saavel som talrige Lamper med Sølvs- og Guldhjæder, der ere bestemte for hine Stæder. Alle derværende Imær, Præster, Muesnier og andre Religionstjenere faae for Fremtiden et betydeligt Tillæg til deres hidtidige Besoldning, især Mollæerne, for at de herefter ej skulle forlange Rettsgebyr, men uden Betaling pleje Retten, til Gve for hine hellige Stæder. For de hellige Stæders derværende Intendanten, Scherif Vej, opføres en stor Baaning.“ — I det i denne Anledning udstedte Hatti-Scherif kalder Storherren sig: „Uendelig lykkelig ved endelig at kunne udføre denne længe nærrede Plan. Han kan ikke finde Ord til at takke den Almægtige, som har borttryddet alle Hindringer i saa Henseende og sat ham istand til, at give sit Folk nye Beviser paa sin Grefrygt og øvrige Omhu for Religionen og tillige at opfylde en from Pligt.“

Som Folge af en Sold-Forchøjelse, Sold-Directøren, Tahir Vej, lagde paa de med Dampskibet „Grescent“ overbragte persiske Varer, havde de persiske og armeniske Kjobmænd erklæret, at hvis han ikke bragde Tolden tilbage paa den gamle God, vilde de standse med deres Forretninger. Da Handelen derved vilde lide altfor meget, er Tolden nu virkelig blevet nedsat. — Den nye persiske Gesandts, Mirza Diafers Ankomst vil maaskee desuden bringe Forholdet mellem begge Rigerne paa den forrige God, skjøndt den hertil indbragte Revendus Vej, som flere Gange er blevet forhort af Seraskieren Achmed Pascha, skal have udsagt, at han af Persien, med Lovte om Understøttelse er blevet opfordret til at fortsætte sin Modstand mod Porten.

Den 19de Januar modtog man Breve i Trapezunt fra Circassien, ifølge hvilke der ikke nylig var forefaldet noget Betydeligt der; Vinteren havde standset Circassernes Foretagender.

Efterretninger fra Syrien melde, at Ibrahim Pascha var afgaaet til Kairo. — Et i Syrien opdaget Steenkuls-Lager lovede godt Udbytte.

Af Breve fra Alexandrien, indtil 21de Januar, seer man, at Staden rigtignok var fri for Pest, men at der i Lazarettet endnu forekom nogle Tilfælde.

Englænderne synes at ville opgive Skibsfarten paa Guphrat og overlade deres Skibe til det ostindiske Compagni. Derimod har Paschaen af Egypten udstedt Befaling til at opkjøbe endeel Handelskibe, for dermed at drive Handel paa det røde Hav. Planen med en Jernbanes Anlæggelse fra Suez til Kairo er endnu ikke opgivet; de for samme bestemte Jernstinner ere allerede ankomne fra England.

China.

Cantoner-Tidenden indeholder Beretning om en mærkelig Sotrefning, som den britiske Lieutenant Elliot med en eneste Kanonbaad, der førte en Kanon og et Par Karonader, samt havde en Besætning af 43 Mand, har leveret mod 26 malayiske Soroverbaade, hvoraf hver Baad førte 40 Mærer. Ved de to første Skud, Lieutenant Elliot gjorde, var han saa heldig at skyde baade den første og anden malayiske Anførers Baade i Quas, saa at de øjeblikkeligt sank; da de andre saae dette, toge de skyndsomt Flugten. Elliot forfulgte dem saa ivrigt, at han fik Lejlighed til at give dem 62 Kartatstikud. Den engelske Kanonbaad havde to Døde og tolv Saarede.

Indenlandske Efterretninger.

I Horsens ere i Aaret 1836 copulerede 29 Par; fødte af Mandkjon 54, af Qvindkjon 63; ialt 117; (deri indbefattet 5 Dødsfødte af begge Kjon) døde af Mandkjon 47, af Qvindkjon 49; tilsammen 96; altsaa 21 flere Fødte end Døde. (H. Av.)

Kjøbenhavn, den 9de Marts.

Til det i denne Tidende Nr. 12 og 32 betegnede nyttige Djemeed har Dr. Agent Schwing tildeels modtaget, tildeels faaet Lovte om at erholde af Dr. Stud. juris Jonas Hallgrimsen i Kjøbenhavn 20 Bind, og af Absessor i den Kongelige islandske Lands-overret, Dr. J. Johnsen i Solding, 30 Bind Boger.

Dr. William Ackers, Kjobmand i Caraccas, er bleven anerkjendt som Kongl. Dansk General-Consul for Republikken Venezuela.

Til Stokholm ankom i forrige Aar 2 danske Skibe, begge med Ladning fra Kjøbenhavn. De udgif igjen ved Ladning, det ene til Kjøbenhavn, det andet til Newyork.

Til Marfeille ankom i forrige Nar 15 danske Skibe, hvoraf 12 med Ladning, nemlig 3 fra danske, 9 fra fremmede Havne. Ved Narets Slutning laae endnu 5 der i Havnen. Af de udgaende vare 4 med Ladning, de øvrige ballastede, til fremmede Steder.

Til Memel ankom i forrige Nar 23 danske Skibe, hvoraf 5 med Ladning, nemlig 2 fra Kjøbenhavn, 3 fra fremmede Steder. De afgik samtlige med Ladning (1 med den indbragte Ladning) nemlig 2 til Kjøbenhavn, 20 til fremmede Havne.

Kjøbenhavn, den 9de Marts.

De faa Nyheder, de med Posten i Morges Kl. 7½ ankomne Tidender indholde, ere følgende.

Frankerig. — I Deputerede-Kamrets Møde den 28de f. M. gav Disjunctions-Lovens Debatte-ring Herr Dupin Anledning til en Tale, som de uafhængige Journaler kalde mestierlig, „Journal des Débats“ udmærket, og „le Pair“ og „Journal de Paris“ slet. Ved Lovens Belysning bemærkede Hr. Dupin, at selv de dygtigste, characterfaste Mænd bleve, naar de stillede for særegne Retter, forlegne og usikre, da disse Domsloes Natur ikke gav dem nogen bestemt Maalestok for, hvad de kunde vente sig af dem. Ved denne Lejlighed omtalte han ogsaa Marschal Neys Proces, hvem han dengang, tilligemed begge Berryerne havde forsvaret. Denne Sammenstilling forekom Herr de Vèspece, en Neveu af Marschallen, ufømmelig. „Aldrig — tilraabte han Taleren — har Marschallen vist sig svag. De burde dog vide, at han har afbrudt Deres Forsvar, fordi De vilde anfere en Forsvars-Grund, som han ansaae for uforenelig med sin Vre. Vedder det, at vise sig svag?“ — Da han angrebes paa denne Maade indlod Herr Dupin sig paa en videre Drafning af hiin Sags endnu omskridte Gang. — „Blandt de Forsvars-Grunde, som jeg vilde gjøre gjeldende for Marschallen, — sagde han — var ogsaa den at Marschallen, født i Saar-Louis, der ved en Tractat af 20de November 1815 var aftraadt til Preussen, i Forsvarets Djeblik ikke længer var Fransmand, og altsaa ikke kunde dommes af franske Domslole. Men da jeg erfarede, at Pairs-Retten ikke vilde tilsiende mig Udviklingen af dette Defensions-Punkt, og at den havde besluttet, bestandig at afbryde mig, naar jeg kom tilbage til de nyeste Tractater, opfordrede jeg Marschallen til at forekomme Pairs-Retten og heller aldeles at afbryde Forsvaret, end tillade, at samme blev bundet og af og til afbrudt. Dette gjorde Marschallen, idet han raabte: „Hidtil har Forsvaret syntes at turde bevæge sig frit; men jeg mærker, at man nu begynder at indskrænke det. Jeg takker derfor mine Forsvarere for deres højhjertede Anstrengelser; men jeg beder dem at høre op, da jeg heller slet ikke vil være forsvaret, end forsvaret paa en ufri Maade. Ivertimod den ved Fordrag lovede Sikkerhed er jeg anklaget, og dog vil man forbyde mig at henholde mig til hine Fordrag. Da gjør jeg heller som Moreau; jeg appellerer til Europa og Efterverdenen. Som Fransmand har jeg iøvrigt levet og vil doe som Fransmand!“

— Efter at Hr. Dupin havde talt en Time om Disjunctions-loven, syntes han udmattet; man opfordrede ham til at hvile. Han bad om Tilladelse til at turde ende sit Fordrag. Han talte derpaa endnu halvanden Time, og det over Lovudkastets enkelte Artikler, hvis Utilstrækkelighed han søgte at vise. Dermed udfyldte han den hele Rest af Mødet. Discussionen blev derpaa udsat til den følgende Dag.

— Under 7de f. M. er der ved Herr Bois le Comte, mellem den franske Regjering og den portugisiske sluttet et Fordrag, der fastsætter Betalingsmaaden af den Skadesløsholdelse, som Portugal er franske Borgere skyldigt for de Tab, de under Don Miguel's Regjering have lidt i hiint Land. Man erindrer, at i Naret 1831 maatte den franske Flaade i Tajo give disse Fordringer Eftertryk; de fastsattes til 80,000 Francker. Til Sikkerhed for samme førtes tvende portugisiske Krigsskibe til Vrest, hvor de endnu ligge. Nu har den portugisiske Regjering præsteret denne Sum i Skatammer-Beviser, søllige

om 8 Maaneder og senere. Disse Beviser, der bære Renter fra 7de Februar, ere hidindtil bleve rigtigt indløste, hvorfor de ogsaa anses som Betaling og ville have hine tvende Skibes Tilbagegivelse til Følge.

— Underpræfecten i Bayonne, Hr. Poultier, er blevet affat, fordi han havde givet Hr. Franches-sin, Don Carlos's Agent og Hr. Duvarde's Associe, et Pas til Trun, hvorover den spanske Regjering og det brittiske Gesandtskab havde Klaget. Som Hr. Poultier's Eftermand betegnes General-Politi-Commisfaren Penaut.

Spanien. — Efterretningerne fra Madrid naae til den 21de f. M.; Frygten for et Besøg af Cabrera var endnu ikke forbi. Der var fra Nord-Armeen hidbeordret 2000 Mand til Madrids Beskyttelse, og General Narvaez havde faaet Befaling til, ligeledes med sin Division at marschere frem fra Cuenca. — I Valencia havde de carlistiske Bander atter vundet nogle Fordere. — Nord-Armeen forholdt sig endnu ganske ørkesløs.

Til de flere, der have paatænkt et Museum, der engang i Tiden skulle optage i sig den større Deel af Thorvaldsens Mesterværker.

At hadre den sande Fortjeneste er vistnok sjønt, og den Nation, der kold og ligegyldig undlader dette, agter sig ikke selv. Hvor rimeligt da, at de danske, hvis Selvfølelse, ved de af Hans Majestæt Kongen skændte Provindstilsænder, nu fremfor tidligere synes valet, sole Trang til ej blot i Tanke og Ord, men ogsaa i Gjering, at lægge for Dagen, hvor højt de vide at staa deres Landsmand Thorvaldsen, saa riig paa Fortjeneste.

Men i det I staae i Begreb med at fremkalde denne Hæder, erindrer Eder da vel, at denne ifølge Sagens Natur, ikkun bør, ikkun kan grunde sig i subjectiv Henseende i Eders Selvfølelse, i objectiv Henseende i Mandens Fortjeneste. I have og bør kun have til Hensigt, at lægge Eders Agtelse, Eders Taknemmelighed for Dagen, og Glæde herover bør være den eneste Følelse, hiin Ytring fremkalder hos dens Gjenstand.

Have I anden Hensigt, eller yttre I Eders Agtelse saaledes, at man i det mindste kan ahne Mueligheden heraf er det galt; men værre er det, og Eders Handling indeholder intet Hædrende, naar I udtrykkelig udhøve denne Hensigt saaledes, at den ej kan misforstaaes, naar I offentlig omtale, eller lade omtale, at det Museum I vilde opføre, er bestemt til ej alene at opfatte i sig, hvad I alt have fra Mesterens Haand, men ogsaa til at modtage alle, eller i det mindste den større Deel af dennes usatteerlige Kunstværker, hvorover han endnu kan disponere, naar I, støttende Eder til et forsaauidt Publicum ved — tomt og ufandfynligt Rygte, forlynde, at Thorvaldsen mueligen har i Sinde at testamentere Eder sine Skatte. — Hvillen Tanke maa en saadan Ytring af Eders Agtelse fremkalde hos den Paagjældende, i hvulken Forlegenhed kaste I ham, i det han enten maa lade Eders Trygleri upaaagtet, eller imod sit Ønske seje sig i dens Fordring. — Ved sin Kunst har Thorvaldsen forlangt, selv i det Tilfælde, at han bestandig havde levet iblandt Eder, stemplet sig til Verdensborger. Verden har han forberiget ved sine Mesterværker. Hele den civiliserede Verden beundrer ham. Fra denne maa, og vil hans Hæder udgaae. Hvor rimeligt altsaa, at han ej vil unddrage den, hvad han gav, at han ej paa en Udant af denne Verden vil henkaste sin Rigdom, ej opdyngte den paa en D, der ifølge sit Klima tildeels kun kan besøges den halve Deel af Naret, i en Fæstning, der steds er udsat for et ødelæggende Bombardement. „I Rom er min Storhed født, der udviklede sig min Kunst, der blev jeg Verdensborger, der tilbragte jeg den største Deel af mit Liv, der vil jeg see. I Rom, der alene ved sit Klima høert Nar lokker Fremmede i Hobetal til at besøge denne, den gamle Verdens Hovedstad, der staae mine — Nutidens — Mesterværker ved Siden af Oldtidens, der skal de forblive.“ Saaledes tænker han maaskee, og udfører han denne Tanke, hvad vil da Verden domme om Eder og Eders Museum.

Men antage vi endog at Thorvaldsen virkelig vilde skænke Danmark sine Skatte, vilde da et Museum være et passende Sted til disse bestandige Opbevaring? Vilde colossale Statuer, bestemte til at forskjonne en eller anden stor Plads, vilde Arbejder, bestemte til at pryde store Bygninger i en betydelig Højde, og beregnede herpaa, i et Museum udfolde sig for Djet i deres hele Storhed? Og dette uanset vilde det at opføre et Museum, som det paatænkte til 2—300,000 Rbd., for et saa lidet Land som Danmark, ikke være at drive Afguder med Kunstnerens Arbejder? Vilde dette ikke være stedmoderlig at behandle alle de øvrige Kunstner, ja selv andre berømte Billedhuggeres Arbejder? Vilde, dersom man troer Djeblikket kommet, et National-Museum, hvor Thorvaldsens Arbejder maatte indtage den større og bedre

Plads ikke være at foretrække? Skulde der ikke kunde findes en alt bestaaende Bygning der for en langt ringere Summe lod sig indrette dertil? Vilde Kunsten i alle sine Grene ikke paa denne Maade bedre fremmes? eller vilde man ikke med en mindre Capital kunne indrette en luftet offentlig Promenade, som vi saa meget i dette vort nordlige Klima maa savne, hvor Mesterens Værker kunne henstilles, og hvor Enhver med Lethed vilde finde Lejlighed til at beundre dem? — Men selv i det Tilfælde at man skulde finde disse Spørgsmaal vel begrundede, tillader jeg mig, endskjøndt man strax i Indbydelsen har søgt at forekomme sigt, endvidere at yttre: er det klogt, er det fornuftigt i et Djeblik, hvor vi alle tør haabe, at det nye Liv, der atter befaller det gamle Danmark, vil fremkalde Handel og Industri, og derved Velstand, at I først, og fremfor alt henlede Virkningen af dette Liv paa Kunsten? Er det ikke som om en Mand, der har Haab om, ved Flid og Stræbsomhed og især ved god Oeconomi, at see sin trangende Stilling forbedret, strax i det blotte Haab herom vilde sørge for en pragtfuld Paaklædning og for ædle Stene. Er det klogt paa en Tid som denne, hvor tusinde Forslag deels alt ere fremkomne, deels, saa tør vi haabe, endnu steds vilde fremkomme, men som for en stor Deel netop strande paa Mangel af Høne til at udføre dem, paa en saadan Tid, at opfordre til en hvilkensomhelst overordentlig Anstrengelse i en Retning som den paatænkte, hvor den reelle Nytte, midst talt, er højt tvivlsom og det paa en Tid, hvor Stænderne og med dem selv Enkelte af Høer. Indbydende til Museet, have erklæret at Undersaatterne ikke kunde bære flere Statter.

Vel har man udhøvet, og det vistnok med Grund, at skal en Stats Velstand fremmes, maa ikke alene Regjeringen, men ogsaa Borgerne, uafhængige af hiin, søge til dette Naal, og det ved at forene sig om ved samlede Kræfter, at skabe snart denne, snart hiin nyttige Indretning, og man har med Rette anført England som et løsende Exempel herpaa. Men derved turde bemærkes, at England i saadanne Foreninger saa godt som alene har havt det absolut Nyttige for Dje, og det fremfor Alt paa den Tid, da dets Velstand endnu var i sin Fødsel. Lad Danmark, der endnu end ikke har undfanget, forholdsviis have sig til en lignende Velstand, da maaskee vil det være Tid, og selv da var det ikke umuligt, at der kunde findes Tvivlere.

Vel har Professor Clausen, der i saa høj Grad fortjener vores Alles Agtelse, maaskee mindre vel overlagt, udtalt det Ønske, at de, der nægte at give deres Skjerv til Museet, og ej heller tænke paa at ofre denne paa Fædrelandets Altar, i det mindste stiltiende skulde gjøre dette. Men her maa erindres, deels at den Tid endnu neppe er forhaanden, hvor det vilde være tilraadeligt umiddelbart at bringe Fædrelandet et saadant Offer, deels at Saadanne maaskee kunne tilbageholde deres Skjerv, i den Forudsætning, at den Tid meget vel kunne komme, hvor en ny Skat kunde vorder udstreven, — Muligheden heraf have Stænderne forudsat, — og hvor de altsaa nødvendigt maatte bringe Staten et Offer, og hvor berettiget til forsaauidt at paalægge disse Tavshed; deels at Borgerne meget vel kunne nægte at ofre deres frivillige Skjerv saavel til Fædrelandet som til Museet, og dog være fuldkommen berettigede, ja forpligtede til at yttre sig, da de maaskee med Høje kunde ansee det for meget hensigtsmæssigere, i Forbindelse med en Mængde af deres Medborgere, ved hiin Skjerv at fremme en eller anden nyttig Indretning, hvoraf Fordelen nærmest skulde tilfælde dem selv, men hvoraf dog Staten, uden at dette var paatænkt, indirecte vilde nyde Godt.

Professor Clausen har endvidere villet, at de, der hellere anvende deres Skjerv til Forlystelser, istedetfor til Museet, ligeledes stiltiende skulde gjøre dette. Men her indseer jeg ikke andet end at de, der ikke have den høje Sands for Billedhuggerkunsten, men maaskee sætte Naturens Mesterværker over Kunstens, eller finde en større, en ædlere Nydelse i at see et godt Stykke opført paa Theatret, i at høre en god Concert &c., og hertil udgive deres Penge, i samme Grad maae være berettigede til at danne Profelyter for deres Ansøuker, som Hr. Indbydende til Museet for deres. — Af denne Mening synes i det mindste — da man dog engang har fremstillet England som Exempel — den berømte Engländer Johnson at have været, da han, med Hensyn til et paatænkt Maleracademi, offentlig yttrede, at han ikke kunde begribe, hvorledes det var muligt i en saa høj Grad at interessere sig for et saadant Institut, — og det turde maaskee ikke være længe, førend der iblandt os findes Mænd, der med Hensyn til det paatænkte Museum ville være at udtale noget lignende, naar først en højere Grad af Selvstændighed udvikler sig, naar den falske Undseelse forstummer, naar den slaviske Efternalken ophører. C. F.

Det Kongelige Theater.

I Aften opføres: *Henrik og Pernille*, Comedie i 3 Acter; derefter: *Enkens Mænd*, Epistol i 1 Act; til Slutning: *En militair Viger*, Vaudeville i 1 Act.